

## 21. březen a já...

Hana Koblihová

Co to? Venku začíná být teplo, slunce vystrkuje své rozespalé paprsky a v trávě se objevují první jarní rostliny. Podívej, támhle, to je sněženka. A tamto bude bledule. Nééé, kam se to díváš? Tam roste tulipán. Bledule je hned vedle fialky. Přivoň si a ucítíš tu fialovou vůni. Vidíš? U rybníka kvetou kočky. Potkala jsem tam už i poletující rozespalou včelku, která vážně diskutovala s panem motýlem. Ššš... Slyšíš? To byly vlaštovky, už jsou zřejmě zpět ze své zimní dovolené za sluncem. Jak ráda bych taky někam letěla. Kdyby mě ta křídla jen nesla. Zajímalo by mě, zda se už vrátil i strýc čáp. Připadá mi, že jsem zahlédla nějaký pohyb v hnízdě na komíně.

Můj milý Zobáčku, jak jsem ráda, že už jsi na světě. Ptáš se mě, proč? Zaslechla jsem Pepíka s Aničkou, jak si vyprávějí o tom, že je dnes první jarní den. Víš, Zobáčku, co to znamená? To znamená, že se blíží Velikonoce. V neděli po prvním jarním úplňku se slaví Boží hod velikonoční. A hned po neděli, Zobáčku, lidé slaví Pondělí velikonoční. Jestlipak víš, co děvčata dávají chlapcům za to, že je vrbovou pomlázkou vymrskají? Ano, správně. Tatínek ti o tom už vypravoval. Malovaná vajíčka. Už víš, proč jsem tak ráda, že jsi na světě?

**Pozn.: Viz přílohu 1**

## 21. březen a já...

Tereza Sedláková

Při dnešní ranní procházce jsem si koupil noviny, doma jsem je rozložil na stůl a začel se do nich. Hned první titulek mě vůbec nepotěšil: „Příroda má jasno: Jaro je konečně tady, zvířatům už se zapalují lýtka.“ No kdo tohle vymyslel? Kde bych já vzal nějaká pořádná lýtka, natož aby se mi zapalovala? Široko daleko tady není jediná ovce. Snažím se nepřipouštět si to moc k vlně, ale je nad slunce jasné, že i já bych chtěl jaro pocítit! Ale copak to jde? Bez ovce? Navíc moje bydlení není kdoví jaký luxus, na něj rozhodně žádnou ovci neulovím. Ledaže bych z toho udělal svou přednost a hledal ovci, které nevdají spát téměř bez střechy nad hlavou, k obědu si urvat kde co roste a vodu pít z potoka, protože mi ji nikdo nikam nenalije. No jo, jenže kde takovou ovci vzít a nekrást? Seznamka! Vždyť i v těch novinách jedna byla! Musím jen vymyslet nějaký výstižný text. „Mladý, silný beran hledá nekonfliktní, milou ovci pro společné oslavení jara. Zn.: Spěchá, 21. březen je za rohem.“ To by šlo, hned zítra to pošlu do novin a pak jen počkám, až se o mě ty milé a nekonfliktní ovce poperou. Nakonec to nebude zas tak promarněné jaro, jak se ještě před chvílí zdálo.

## 21. březen a já...

Barbora Šumberová

Páni, to byla ale dálka! Nebýt to nutností a zároveň zvykem, nejsem si jistá, zda bylo zapotřebí odlétat letošní zimu za teplem. Co si budeme povídat... Afrika je krásná a teplá

země, ale vzhledem k tomu, že v zimě nebyl téměř žádný sníh a teploty byly poměrně vysoké, klidně jsme mohli zůstat. Protože... Koho to má pořád bavit, že ano. V křídlech desetitisíce kilometrů, ne-li více.

Po cestě zpět jsem potkala spoustu známých, a tak jsem přemýšlela, že nám to stejně nejvíce sluší. Když jsem totiž přelétala nad hladinou moře a pohlédla na sebe – převažuje bílá barva, avšak letky mám sivě černé, zobák a nohy červené. Když se srovnám s takovou volavkou, vypadáme za letu s nataženým krkem daleko vznešeněji. S partnerem jsme téměř k nerozeznání. Některým chlapům by to mohlo vadit, my jsme si však i tak oddaní.

Jediné štěstí, že letos nemusíme řešit bydlení. Vloni jsme našli skvělou pozici na komíně, z něhož je vidět na rybník a malebnou vesničku v údolí. Lidé, kteří mají opodál stavení, jsou ohleduplní a velice milí, což nebývá vždy pravidlem. Známa si mi zhruba někde nad Tunisem stěžovala, že oni mají bydlení sice na střeše krásného domu, ale jeho majitelé mají neustále nějaké grilování, oslavy a podobně, takže nemají chvíli klidu. Už se nemůžu dočkat, až usednu do našeho malebného hnízda. Dali jsme si na něm záležet. Můj manžel je opravdový poklad, odletěl o něco dřív, aby naše hnízdo lásky ochránil před mladšími frajírkami, kteří nemají žádné vychování a nejradši by měli bez práce koláče. Zároveň jej poopraví a uklidí po zimě. Moc se těším na to, až se stanu matkou, je to dar. Aaa, ... Už jsem téměř doma. Slyšíte to hlasité klapání? To mě můj muž navádí domů.

## 21. březen a já...

Eva Adámková

Krásné podzimní ráno. 21. říjen. S bratry jdeme na poslední výpravu těsně před tím, než sníh celou naši zemi zahalí do bílého pláště. Cestou se ještě zhluboka napijeme ranní rosy, která marně odolává teplému objetí slunečních paprsků.

Měl to být den jako každý jiný. Přejít louku, najít něco k snědku pro naši královnu a s hrdostí se vrátit zpět za naši velkou rodinou. V nohách jsem však cítil podivný třepot. I stromy byly neklidné. Třásl se, přestože na nebi nebylo jediného mráčku. Z hlubin lesa se ozývaly nářky nějakého neznámého zvířete. Něco bylo v nepořádku. Za stromy se mihl stín. Žlutá tma postupně zahalovala naši rodilou louku. Netvor se blížil. Marně jsme se snažili dostat zpět domů varovat naše drahé. Když jsme se dostali na místo, po našem domečku nebylo ani vidu ani slechu. Přes zasypané vchody jsme se prodrali do podzemních komnat královny. Naštěstí byli všichni v pořádku... Vyděšeně se k sobě choulili v prostorech určených k zimnímu spánku. Co budeme dělat? Jediná královna zůstala klidná: „Zásoby na zimu máme a všichni jsme v pořádku. Na jaře si domeček postavíme znovu.“ Jen já jsem věděl, že za kopcem na nás čeká hrozba. Druhé mraveniště se stávalo silnějším a silnějším a my jsme se měli stát terčem útoku.

21. březen. Jaro se dostalo k moci a naše mraveniště je téměř hotové. Všichni jsme však zesláblí. Práce je tak náročná, že nestíháme hledat dostatek potravy. Hrozba z druhého mraveniště je neúprosná. Útok se blíží. A tu najednou opět cítím v nohách povědomý třepot. Ale ne! Nejsou to naši známí nepřátelé, ale netvor. Tentokrát není žlutý, ale červený. Postava vycházející z netvora se blíží k našemu mraveništi. Všichni běží do úkrytu. Až na mě. Tentokrát se stavím před naše mraveniště. Já ho ochráním. Nenechám nikoho zničit opět náš majetek! Postava pomalu pokládá bílou krychli na vrcholek mraveniště. Nejsem si jistý, co tím zamýšlí, ale na tvář nasadím svůj nejděsivější pohled. Postava dělá dva kroky zpět. Hrozivě napínám každý sval v těle. To už se postava obrací zády a odbíhá se schovat do netvora. Sláva, vyhrál jsem! A teď ta krychle. Nedůvěřivě zkoumám, co to je. Je to sladké, téměř jako mateří kašička. Taková hora mateří kašičky nakrmí celé mraveniště. Běžím

s bílým zrnkem všem povědět, co se stalo. Celé mraveniště mi provolává slávu za moji statečnost a běží se se mnou poprvé po dlouhé době dosyta najíst.

Je 21. březen a já vím, že se za naše mraveniště vždy bez zaváhání postavím.



## 21. březen a já...

Marie Jindrová

Milý deníčku,

dnes byl vážně přenádherný den! Hned ráno, když jsem si ještě lenošil u maminky v pelíšku, ke mně přišla taková zvláštní lákavá vůně. Zašeptala mi do ouška: „Jaroušku, vyskoč a pojd' se mnou ven!“ Tak jsem vyskočil a šel. No a to mi nebudeš věřit, co se stalo!

Venku bylo Jaro! Mrkalo na mě barevnými světýlky, smálo se, zpívalo a volalo: „Všechno nejlepší k narozeninám, kamaráde!“ A já jsem měl takovou radost, že jsem mu skočil kolem krku a dali jsme se do tance. Točili jsme se, skákali, křepčili a nakonec jsme oba padli na záda do zelené trávy. Pak jsme jen tak leželi, oddychovali a vychutnávali si tu krásu všude kolem nás. Potom jsme přemýšleli, jak si svůj narozeninový den užijeme. Jé, to jsem ti neřekl – narodili jsme se v úplně stejný den, Jaro a já.

„Máš ji!“ zavolalo Jaro a pláclo mi kapkou rosy přímo na čumáček. „Brrr, no počkej!“ Běžel jsem za ním rychle jako blesk. Už už jsem po něm natahoval tlapku a v tom „Tůdle!“ Jaro se proměnilo v mouchu a uletělo mi nahoru k modré obloze. „I ty jedna,“ pomyslel jsem si, „však já tě chytím!“ Skákal jsem nahoru, jak nejlíp jsem to dovedl. A to bys koukal! Skákal jsem tak vysoko, že jsem viděl celé naše pole i les, co u něj roste. A skákal jsem ještě výš. Tak tak, že jsem si nespálil vousky o sluníčko. Ale ten uličník Jaro! Plesk, plesk, začaly padat velké dešťové kapky. Svěsil jsem ouška a rychle pelášil do sucha za maminkou.

Jsem určitě ten nejblaženější zajíc v celém širém poli!

## 21. březen a já...

Lenka Kovářová

Jak já to nesnáším. Sotva přiletíme, už zase zvedáme kotvy. Půlrok co půlrok. Pokaždé to samé. Už mám přece jen roky na to, abych byl pořád na tahu. Ta moje letí kousek za mnou. Musím totiž prozkoumat terén, než přiletí. Podívat se, jestli tam naše loňské hnízdo vůbec ještě je, a případně ho trochu poupravit, ať se zase nerozcíluje. Znáte ženské...

Začíná se zvedat vítr. To nevypadá moc dobře. Jen doufám, že mě neodkloní z trasy. Letím celkem dlouho a začínám cítit křídla. Už by to chtělo přestávku. Takové létání totiž není žádná sranda, přátelé. I když já vlastně tak úplně neletím, spíš plachtím. Využívám totiž stoupavé proudy teplejšího vzduchu, které jsou nad pevninou, a to moje brouzdání oblohou mi celkem usnadňují.

Mám za sebou pěkný kus cesty. Na svatého Řehoře, jsem si to stříhl přes moře, přes Gibraltar. Následovalo Španělsko, Francie, Německo a za chvíli bych měl být doma. Už aby to bylo. Ten pohled shora je překrásný, což o to, ale já to před cestou trochu neodhadl s jídlem a teď se mi z té výšky dělá nějak šoufl. Když ty ryby vypadaly tak dobře. Nedalo se odolat. Jak to může být ještě daleko?

Počkat, počkat. Tady mi to něco říká. No jasně, tam je to naše české hnízdečko! Za chvíli přiletí i moje družka. Zatančíme si spolu uvítací taneček, zaklapáme zobáky a za nějaký ten týden budeme čekat rodinu. Už se na ty malé caparty docela těším. Jsou to mršky nenasytné, ale dělají nám radost. A sotva se naučí létat, na konci srpna vyrazíme zase do Afriky.

Letos nám přílet vyšel moc hezky. Na první jarní den. Jen ať mi ti dole neříkají, že jim nosím děti, já přinesl jaro.

## 21. březen a já. . .

Hana Cupáková

A už je to tady zase! Žlutá koule se dere před mraky a svými paprsky mi zalézá téměř až pod kůži. Ptáci už brzy ráno křičí a nenechají mě lenořit a spát v klidu. A večer, kdy všichni už uléhají, září ta žlutá koule stále jako šílená. Nezbývá mně nic jiného než vylézt z mého pelíšku. Ale co se to děje? Vylezu ven a místo bílé záplavy zelená tráva. Zelenou občas přeruší bílá, žlutá nebo červená. Ti dvounozí tomu vznešeně říkají sněženka či konvalinka, narcis nebo tulipán. Nevím, co se jim na tomto úděsném období tak líbí. Nejhorší na tom je, že kromě mého kamaráda, blízkého přítele a opatrovatele, který se stará o mou pravidelnou stravu, zdraví a zábavu, se najednou za sklem objevují davy vřiskajících, křičících a rozesmátých dvounohých. Lepí se na sklo, buší do něj, usmívají se na mě a snad i čekají, že já se na ně také usměji, ba dokonce, že udělám nějaký cirkusácký kousek! Nejvíce mě ale dráždí, když se začne blýskat. Dvounozí mžourají očima a koukají do nějaké krabičky, míří na mě a vždy, když to cvakne, blýskne se. Nechápu, proč to dělají. To nevidí, že se mi to nelíbí?

Já ale zatím neztrácím hlavu, protože vím, že přijde ještě horší doba, kdy žlutá koule od rána do večera paří a malí dvounozí mají volno a žádné povinnosti. A to je teprve vrchol! Ale už teď se nesmírně těším na zimu, kdy já, lední medvěd, budu mít tady v ZOO v Brně

podmínky, které se aspoň trochu podobají mému přirozenému prostředí. Budu moci v klidu spát a lenořit a navštěvovat mě bude pouze jeden jediný člověk – můj chovatel.